

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

دانشگاه آزاد اسلامی

واحد تهران مرکزی

دانشکده علوم پایه، گروه شیمی

پایان نامه برای دریافت درجه کارشناسی ارشد

گرایش: کاربردی

عنوان

ساخت کانال هدایت عصبی سرامیک/ژلاتین و کاربرد آن در ترمیم عصب

سیاتیک در مدل حیوانی

استاد راهنما

دکتر افسانه امیری

استاد مشاور

دکتر محمدرضا نورانی

پژوهشگر

معصومه فروتن کودهی

بهار ۹۱

تقدیم به پدرم صادقانه ترین حرف دفتر زندگی

که دستان پرتوانش همچو کوه مرا حمایت می کند و

از پرتو شمع وجودش کلبه حیاتم روشن و

از گرمی حضورش سرای وجودم همیشه گرم است.

تقدیم به مادرم آسمانی ترین آیه عشق

که وجودش زیباترین هدیه ای بود که

خداوند مرا لایق آن دانست.

تشکر و قدردانی

حمد و سپاس معبودی بی مانند و مهربان را که هرگز مرا تنها نگذاشت، منت آن یگانه را سپاس می گویم که هرچه دارم از اوست.

با سپاس فراوان از:

سرکار خانم دکتر افسانه امیری که همواره مرا مورد لطف و عنایت شان قرار دادند.

استاد گرامیم جناب آقای دکتر محمدرضا نورانی که از تجربیات ایشان برخوردار شدم و همیشه مدیون و سپاسگزار لطف، توجه و حمایت بی دریغشان خواهم بود.

و در پایان از پدر و مادر عزیزم که بالهای خود را گسترانیدند و با تحمل دشواری ها، سبب شدند تا در کامل آسودگی خیال و فراغت بال، شوق آموختن در من زنده بماند صمیمانه سپاسگزارم.

تعهد نامه اصالت پایان نامه کارشناسی ارشد

اینجانب معصومه فروتن کودهی دانش آموخته مقطع کارشناسی ارشد ناپیوسته به شماره دانشجویی ۸۸۰۸۳۸۳۷۰۰۰ در رشته شیمی کاربردی که در تاریخ ۱۳۹۱/۳/۲۱ از پایان نامه خود تحت عنوان: با کسب نمره ۲۰ و درجه کارشناسی ارشد. دفاع نموده ام بدینوسیله متعهد می شوم:

- ۱- این پایان نامه حاصل تحقیق و پژوهش انجام شده توسط اینجانب بوده و در مواردی که از دستاوردهای علمی و پژوهشی دیگران (اعم از پایان نامه، کتاب، مقاله و ...) استفاده نموده ام، مطابق ضوابط و رویه های موجود، نام منبع مورد استفاده و سایر مشخصات آن را در فهرست ذکر و درج کرده ام.
- ۲- این پایان نامه قبلاً برای دریافت هیچ مدرک تحصیلی (هم سطح، پایین تر یا بالاتر) در سایر دانشگاهها و موسسات آموزش عالی ارائه نشده است.
- ۳- چنانچه بعد از فراغت از تحصیل، قصد استفاده و هرگونه بهره برداری اعم از چاپ کتاب، ثبت اختراع و ... از این پایان نامه داشته باشم، از حوزه معاونت پژوهشی واحد مجوزهای مربوطه را اخذ نمایم.
- ۴- چنانچه در هر مقطع زمانی خلاف موارد فوق ثابت شود، عواقب ناشی از آن را بپذیرم و واحد دانشگاهی مجاز است با اینجانب مطابق ضوابط و مقررات رفتار نموده و در صورت ابطال مدرک تحصیلی ام هیچگونه ادعایی نخواهم داشت.

نام و نام خانوادگی: معصومه فروتن کودهی

تاریخ و امضاء:

بسمه تعالی

در تاریخ: ۱۳۹۱/۳/۲۱

دانشجوی کارشناسی ارشد خانم معصومه فروتن کودهی از پایان نامه خود
دفاع نموده و با نمره ۲۰ بحروف بیست و با درجه عالی کارشناسی ارشد مورد
تصویب قرار گرفت .

امضاء استاد راهنما

بسمه تعالی
دانشکده علوم پایه گروه شیمی

(این چکیده به منظور چاپ در پژوهش نامه دانشگاه تهیه شده است)

نام واحد دانشگاهی : تهران مرکزی	کد واحد: ۱۰۱	کد شناسایی پایان نامه : ۱۰۱۳۰۳۰۳۸۹۲۰۱۱
عنوان پایان نامه : ساخت کانال هدایت عصبی سرامیک/ژلاتین و کاربرد آن در ترمیم عصب سیاتیک در مدل حیوانی		
نام و نام خانوادگی دانشجو : معصومه فروتن کوهی	شماره دانشجویی : ۸۸۰۸۳۸۳۷۰۰۰	تاریخ شروع پایان نامه : ۱۳۹۰/۰۲/۰۱
رشته تحصیلی : شیمی کاربردی		تاریخ اتمام پایان نامه : ۱۳۹۱/۰۳/۲۰
نام و نام خانوادگی استاد راهنما : افسانه امیری		
نام و نام خانوادگی استاد مشاور : محمدرضا نورانی		
آدرس و شماره تلفن : تهران- اتوبان شهید بابایی- شهرک شهید بهشتی- لادن ۲۵- طبقه ۴- واحد ۴۴ ، ۰۹۱۲۶۱۳۱۹۴۷		
چکیده پایان نامه (شامل خلاصه، اهداف، روش های اجرا و نتایج به دست آمده) :		
<p>صدمه به عصب محیطی در بیماران مبتلا به تروما شایع است و ۴,۵٪ از همه آسیب بافت نرم همراه نقص اعصاب محیطی است. آسیب اعصاب محیطی منجر به کاهش طول عمر عملکرد و تغییر شکل دائمی می گردد. طراحی کانال های تشکیل شده از مواد طبیعی و مصنوعی، در حال حاضر برای بازسازی بافت آسیب دیده به طور گسترده ای مورد استفاده قرار می گیرد.</p> <p>در این پژوهش کانال هدایت عصبی، از مخلوط محلول آبی ژلاتین با پودر نانو ساختاری شیشه ی بیواکتیو سنتز شده به روش سل - ژل تهیه شد. بعداز تهیه محلول، قالب شیشه ای در محلول غوطه ور شده و توسط فرآیند خشک سازی انجمادی، محتوای آب آن توسط تصعید خارج گردید. کانال ها با قطر داخلی و خارجی به ترتیب ۱,۶ و ۱,۸ میلی متر و طول ۱۲ میلی متر طراحی شدند.</p> <p>ویژگی های پودر نانو شیشه زیستی و کانال ها با استفاده از میکروسکوپ انتقال الکترونی (TEM)، میکروسکوپ الکترونی روبشی (SEM)، طیف سنجی مادون قرمز (IR-FT) و پراش اشعه ایکس (XRD) مشخص شد. جهت بررسی میزان زیست سازگاری کانال های تهیه شده از سلول های تخمدان همستر چینی تحت محیط کشت DMEM استفاده شد که نتایج نشان داد که کانال ها سمیت نداشتند و سلول ها به دیواره کانال متصل شده بودند.</p> <p>در مرحله ی بعد کانال ها بر روی ۱۰ میلی متر نقص عصب سیاتیک رت در درون بدن قرار گرفت. بعد ۶ هفته کانال ها بیرون آورده شدند که بررسی بافت شناسی ترمیم عصب را تائید کرد.</p> <p>بر اساس نتایج تحقیق حاضر، کانال ژلاتین- شیشه ی بیواکتیو توانست کمک شایان توجهی در رشد و ترمیم عصب سیاتیک داشته باشد.</p> <p>واژه های کلیدی: شیشه بیواکتیو- ژلاتین- مهندسی بافت- اعصاب محیطی- کانال هدایت عصبی- تخلخل- سل ژل</p>		

تاریخ و امضا :

مناسب است

نظر استاد راهنما برای چاپ در پژوهش نامه دانشگاه

مناسب نیست

چکیده:

صدمه به عصب محیطی در بیماران مبتلا به تروما شایع است و ۴,۵٪ از همه آسیب بافت نرم همراه نقص اعصاب محیطی است. آسیب اعصاب محیطی منجر به کاهش طول عمر عملکرد و تغییر شکل دائمی می‌گردد. طراحی کانال‌های تشکیل شده از مواد طبیعی و مصنوعی، در حال حاضر برای بازسازی بافت آسیب دیده به طور گسترده‌ای مورد استفاده قرار می‌گیرد.

در این پژوهش کانال هدایت عصبی، از مخلوط محلول آبی ژلاتین با پودر نانوساختاری شیشه‌ی بیواکتیو سنتز شده به روش سل - ژل تهیه شد. بعداز تهیه محلول، قالب شیشه‌ای در محلول غوطه ور شده و توسط فرآیند خشک‌سازی انجمادی، محتوای آب آن توسط تصعید خارج گردید. کانال‌ها با قطر داخلی و خارجی به ترتیب ۱,۶ و ۱,۸ میلی‌متر و طول ۱۲ میلی‌متر طراحی شدند.

ویژگی‌های پودر نانو شیشه زیستی و کانال‌ها با استفاده از میکروسکوپ انتقال الکترونی (TEM)، میکروسکوپ الکترونی روبشی (SEM)، طیف‌سنجی مادون قرمز (IR-FT) و پراش اشعه ایکس (XRD) مشخص شد. جهت بررسی میزان زیست‌سازگاری کانال‌های تهیه شده از سلول‌های تخمدان همستر چینی تحت محیط کشت DMEM استفاده شد که نتایج نشان داد که کانال‌ها سمیت نداشتند و سلول‌ها به دیواره کانال متصل شده بودند.

در مرحله‌ی بعد کانال‌ها بر روی ۱۰ میلی‌متر نقص عصب سیاتیک رت در درون بدن قرار گرفت. بعد ۶ هفته کانال‌ها بیرون آورده شدند که بررسی بافت‌شناسی ترمیم عصب را تأیید کرد. بر اساس نتایج تحقیق حاضر، کانال ژلاتین-شیشه‌ی بیواکتیو توانست کمک‌شایان توجهی در رشد و ترمیم عصب سیاتیک داشته باشد.

واژه‌های کلیدی: شیشه بیواکتیو- ژلاتین- مهندسی بافت- اعصاب محیطی- کانال هدایت عصبی- تخلخل- سل ژل

فصل اول

مقدمه

یکی از معضلاتی که جوامع بشری اعم از صنعتی و غیر صنعتی با آن مواجهند، عوارض جبران ناپذیر آسیب به سیستم عصبی است. جراحتهای ناشی از عوارض جنگ، حوادث رانندگی، سوانح شغلی، بلایای طبیعی مانند زلزله و حتی مصدومیت‌های ورزشی که منجر به آسیب اعصاب محیطی می‌گردد، علاوه بر هزینه های سنگین درمان، پیامدهای ناگواری چون قطع عضو، معلولیت های مادام العمر، از دست دادن شغل و موقعیت اجتماعی را به همراه دارند.

آن گونه که تحقیقات نشان می‌دهد سالانه بیش از ۹۰ هزار نفر در سراسر دنیا دچار آسیب های ناشی از سیستم های عصبی می‌شوند [۱] که تخمین زده می‌شود که حداقل ۱۰ هزار نفر از این تعداد به نوعی دچار آسیب به فیبر های عصبی می‌شوند [۲]. از این رو فعالیت در زمینه ترمیم و بازسازی عصب به طوریکه امکان بازگشت فعالیت های عملکردی نورون پس از جراحت و یا تخریب عصبی امکانپذیر باشد، به سرعت در حال رشد است. در طی سالیان متمادی محققین همواره در تلاش برای ارائه راه حل مناسب بوده‌اند و از ابعاد گوناگون مسئله ترمیم عصب را مورد بررسی قرار داده‌اند.

امروزه مبحث مهندسی بافت از جایگاه بسیار مهمی در زمینه علوم و فناوری برخوردار است، بطوری که مطالعات و تحقیقات بسیاری در سرتاسر دنیا، به ویژه در اکثر محافل علمی و پژوهشی، به خود معطوف کرده است. با در نظر گرفتن پتانسیل های زیاد این فناوری در درمان بسیاری از این بیماری ها انتظار می رود، مهندسی بافت به عنوان یکی از بهترین و بی نظیر ترین گزینه های درمانی در مداوای بسیاری از نقص ها و بیماری ها مطرح باشد، به ویژه آن هایی که هنوز از یک شیوه درمانی قطعی برخوردار نیستند. بر خلاف کاربری بیومتریالهای کلاسیک، مهندسی بافت بر پایه شناخت از چگونگی شکل گیری و بازسازی بنا شده نه اینکه صرفاً هدف، کاشت یک قطعه جایگزین بافتی باشد. محققان امیدوارند تا با بکارگیری علوم مختلف از جمله فیزیک، شیمی، علم مواد، علوم بیولوژیکی و دارویی بتوانند به این هدف نائل آیند. در حال حاضر از فنون مهندسی بافت برای ترمیم و بازسازی بافت ها و اندام هایی نظیر پوست، استخوان، غضروف، کبد، مثانه، لیگامان، اعصاب، دریچه های قلب و.... استفاده می‌گردد، بطوری که در زمینه های یاد شده موفقیت های جالب توجهی حاصل شده است و هر روز بر دامنه آن افزوده می‌شود [۳-۱۶].

ترمیم صدمات اعصاب محیطی یکی از مشکلات پیچیده علم پزشکی و جراحان است. تاکنون روشهای مختلفی مانند پیوند اتوگرافت [۱۷]، سوچور اپی نوری [۱۸]، پیوند سلول های شوان [۱۹] و پیوند سلول های مغز استخوان برای این منظور بکار رفته است [۲۰] اما موفقیت های کسب شده در این زمینه ناچیز بوده است.

بنابراین تلاش برای یافتن یک جایگزین مناسب که در محل قطع عصب قرار گیرد و منجر به رشد آکسون و بهبود عملکرد شود همواره مورد توجه محققین بوده است. اعصاب محیطی بر خلاف سیستم عصبی مرکزی دارای ظرفیت هایی برای ترمیم می باشد، اما به شرایط محیطی مناسب و فاکتورهای رشد حمایت کننده نیاز دارد. علی رغم اینکه در پیوند اتوگرافت نتایج مناسبی کسب می شود در بسیاری از موارد مانند محدودیت منابع، از بین رفتن حس و حرکت در محلی که عصب برای پیوند برداشته می شود و انجام چندین عمل جراحی از معایب این پیوند است. استفاده از پیوند اپی نورئال که به شکل پیوند دو انتهای عصب صورت می گیرد رایج ترین روش برای ترمیم اعصاب محیطی است. اما فاصله بین دو انتهای عصب قطع شده نباید زیاد باشد که منجر به فشار و کشش بر دو انتهای عصب شود. از آنجا که در برخی از ضایعات، طول زیادی از عصب از بین می رود که امکان پیوند اتوگرافت یا پیوند اپی نورئال وجود ندارد. برای این منظور ایجاد یک جایگزین مناسب برای پیوند بین انتهای دیستال و پروگزیمال عصب که منجر به رشد آکسون و بهبود عملکرد شود از اهمیت ویژه ای برخوردار است. استفاده از مواد بیولوژیک یا مواد سنتتیک به شکل یک کانال هدایت عصب و به صورت یک پل در محل قطع، روز به روز بیشتر مورد توجه محققین قرار گرفته است، لذا استراتژی های مانند کانال هدایت عصب [۲۱] مورد توجه قرار گرفته است. کانال لوله های طبیعی یا مصنوعی، (NGCs) های راهنمای عصب هستند که شکاف بین دو انتهای عصب بریده شده را پل می زنند و علاوه بر کمک به رشد آکسون، تشکیل بافت اسکار را به حداقل می رسانند [۲۲] و کشش را در ناحیه ترمیم عصب کاهش می دهد [۲۳].

در یک تعریف کلی، مهندسی بافت فنی در جهت ترغیب و تشویق بافت های آسیب دیده برای بازسازی خود به کمک سلول، زیست مولکول ها و ساختار های نگهدارنده مکانیکی است. به عبارت بهتر، هدف مهندسی بافت بازگرداندن حافظه بافت های آسیب دیده به زمان های پیشین (به دوران جنینی و مراحل اولیه رشد) برای فراهم آوردن قابلیت مجدد رشد و بازسازی آنهاست.

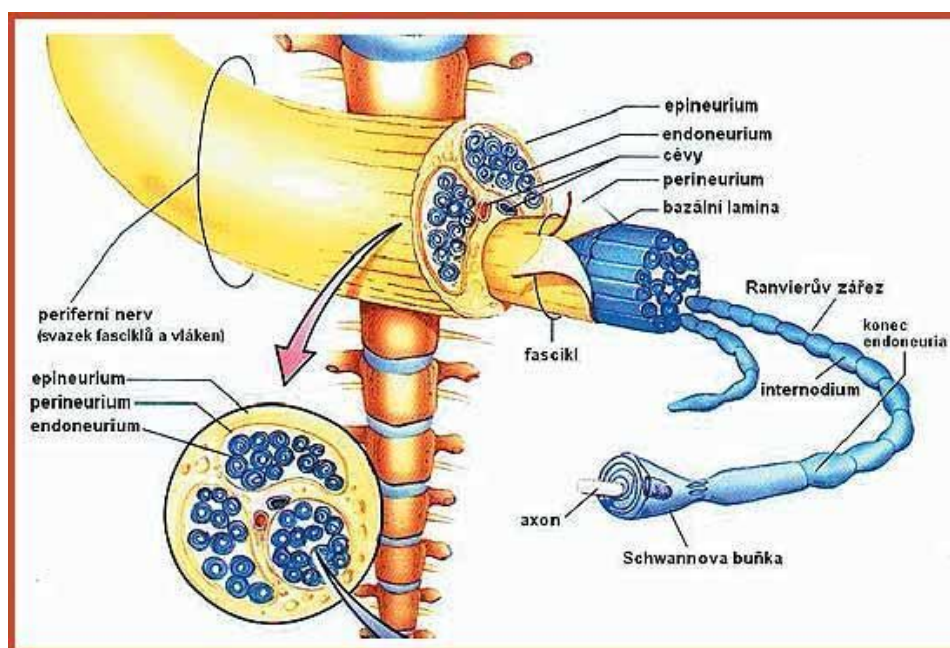
هر بافتی از یک ماتریکس و سلول ها تشکیل شده است. ماتریکس مذکور یک کانال هدایت عصبی سه بعدی برای سلول ها است که قابلیت امکان رشد سلول ها را در محیط مناسبی فراهم می نماید. همچنین ماتریکس به عنوان منبعی از آب، مواد غذایی و فاکتورهای رشد برای سلول ها عمل می کند. بنابراین به منظور بازسازی و حفظ بافت، جایگزینی موقتی جهت تکثیر سلولی و ایجاد ماتریکس بین سلولی تا شکل گیری بافت جدید نیاز است. کانال های هدایت عصبی باید بتواند محیطی مناسب نیز برای رگ زایی بافت جدید شکل گرفته باشد. بنابراین یک کانال هدایت عصبی سه بعدی با خصوصیات مناسب یک ضرورت جدی در مهندسی بافت شناخته می شود. مواد طبیعی و مصنوعی بسیاری طراحی و ساخت کانال های مهندسی و بازسازی بسیاری از بافت ها مورد بررسی قرار گرفته اند. با کنترل کافی ویژگی های کانال شرایط بهینه برای بقا و تکثیر سلولی و به دنبال آن ایجاد بافت حاصل می شود. پلیمرهای زیست تخریب پذیر قابل جذب با توجه به کاربرد گسترده شان در داربست های بافت استخوانی و بافت نرم بسیار مورد توجه می باشند [۲۴]. مواد به کار رفته در ساخت کانال ها باید از نقطه نظر خواص شیمیایی، فیزیکی، مکانیکی و زیست شناختی مشابه بافت زنده مورد نظر انتخاب شود و فرایند تولید ساختارهای سه بعدی از آن به راحتی امکان پذیر و فرایند تکرار پذیر باشد. به همین منظور کانال های متخلخل سه بعدی مختلفی از زیست مواد پلیمری تخریب پذیر طبیعی و مصنوعی و همچنین زیست سرامیک ها برای

کشت سلول های تمایز یافته یا سلول های بنیادی در مهندسی بافت استفاده می شود. مواد کامپوزیتی نقش قابل توجهی در ساخت و توسعه ی کانال های قابل جذب و بیواکتیو دارند [۲۵]. از جمله روش هایی که برای بالا بردن بیواکتیویته مواد می توان به آن ها اشاره کرد عبارتند از: استفاده از بیوسرامیک ها به عنوان پرکننده و یا پوشش دهنده ی سرامیکی ماتریکس های پلیمری متخلخل می باشند. شیشه های بیواکتیو دسته ی مهمی از موادی هستند که قادر به ایجاد پاسخ های بیولوژیک خاص درون تنی در نتیجه ی تشکیل پیوند قوی میان بافت زنده و ماده می باشند. بیوشیشه (45S5) با ترکیبی از SiO_2 ، CaO و P_2O_5 عضوی از خانواده ی شیشه های بیواکتیو می باشد. یکی از مزیت های قابل توجه شیشه ی بیواکتیو امکان برقراری پیوند آن با هر دو بافت نرم و سخت می باشد. گزارشات بسیاری نشان می دهد که بیوشیشه (45S5) بصورت یک داربست زیست سازگار، باعث هدایت آکسون های خارجی دوباره رشد کرده در محیط بدن شود.

۲-۱ عصب:

۱-۲-۱ معرفی عصب

پیکره عصب محیطی شامل آکسون های حسی و حرکتی و محافظت کننده شماری از سلول ها همچون شوان و فیبروبلاستها می باشند، آکسون هر یک از اعصاب محیطی که به وسیله میلین پوشیده شده است به وسیله نسج همبندی به نام اندونوریوم (endoneurium) پوشیده شده است (شکل ۱).

شکل ۱-۱ آناتومی بخش عرضی یک عصب محیطی

یک دسته از آکسون ها (فاسیکول) توسط غلاف محکم تری از بافت همبند به نام پری نوریوم (perineurium)

پوشیده شده است. این غلاف علاوه بر محافظت الیاف عصبی شامل عروقی است که تغذیه عصب را تامین می کند. چند فاسیکول که یک عصب محیطی را تشکیل می دهند به وسیله غلاف نسبتاً محکمی که حالت ارتجاعی نسبتاً خوبی دارد به نام اپی نوریوم (epineurium) پوشیده شده که عروق خوبی در ضخامت آن وجود داشته و تغذیه عصب را تامین می کند. این غلاف نسبتاً ضخیم بوده و با توجه به خاصیت ارتجاعی خوبی که دارد عصب را در مقابل کشش های وارده به آن محافظت می نماید [۲۶-۲۸].

۲-۲-۱ عصب سیاتیک

سیاتیک (sciatic nerve)، عصب سیاتیک بلندترین و بزرگترین عصب بدن است. این عصب بعد از خروج از لگن در پشت باسن و ران به سمت پایین آمده و حس پوست پشت ران و حرکت عضلات پشتی ران را تامین میکند. کمی بالاتر از زانو به دو شاخه تیبیال و پروتئال تقسیم شده و این شاخه ها تمامی حس و حرکت زانو و پایین تر از آن را تامین می کنند.

شکل 1- ۲ عصب سیاتیک

۳-۱ آسیب عصب محیطی

عوامل مختلفی می توانند منجر به ضایعه یک عصب محیطی گردند، که برخی از این عوامل عبارتند از:

- بریدگی

- له شدگی
- ضربه مستقیم
- کشش عصب محیطی
- گیر افتادن (به دام افتادن) عصب در نواحی خاص
- گاهی به هنگام شکستگی استخوان‌ها و دررفتگی مفاصل
- بیماری‌ها (مثلاً سندرم گیلن باره، سندرم پس از فلج اطفال، دیابت و...)
- تومورها

۱-۳-۱ مراحل آسیب به اعصاب محیطی

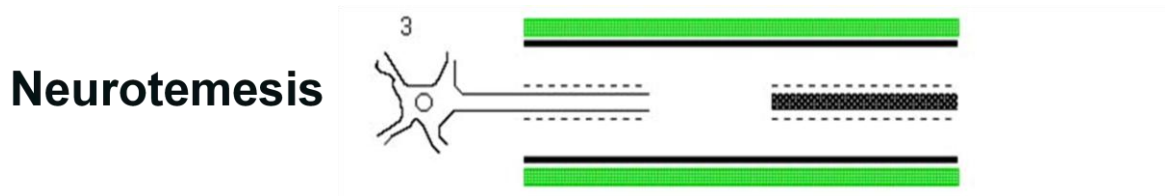
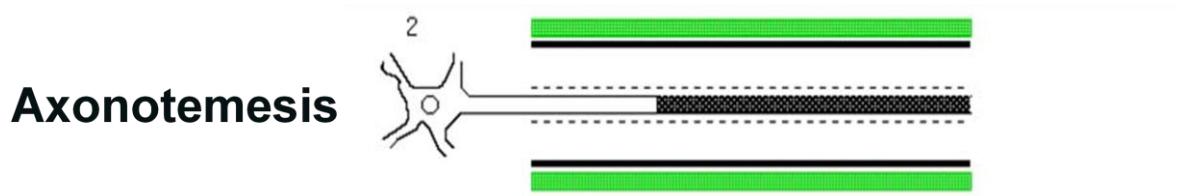
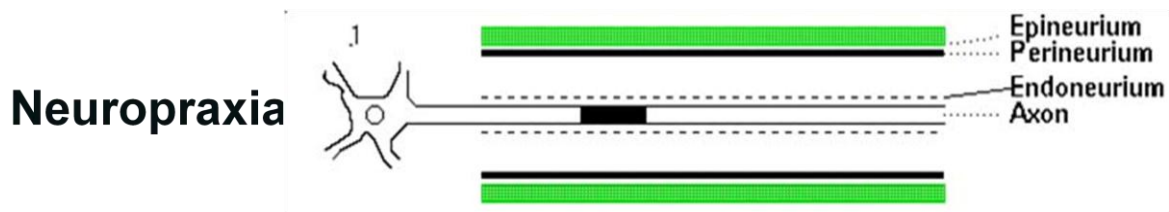
Lundbog مراحل آسیب به اعصاب محیطی را چنین بیان می‌کند:

به دنبال آسیب به تنه‌ی عصبی با توجه به محل آسیب، درجات مختلفی از ناتوانی رخ می‌دهد. فشار کم موضعی، باعث بسته‌شدن عروق ریز داخل عصب شده و هدایت پیام عصبی را موقتاً بلوک می‌کند. در صورتیکه این بلوک موقتی، هفته‌ها یا ماهها طول بکشد نورواپراکسیا^۱ نامیده می‌شود. در این بلوک هدایتی موضعی، تداوم اکسونها حفظ شده و تحریک‌پذیری ساختمان‌های عصبی و بافت‌های عضلانی در پایین محل ضایعه دست نخورده می‌ماند. آسیب‌های شدیدتر یا کشیدگی، ممکن است موجب از دست‌رفتن تداوم اکسونها در محل ضایعه گردد. این ضایعه اکسونوتمسیس^۲ نامیده می‌شود، که در آن اکسون‌ها دژنره می‌شوند، اما از آنجا که لوله‌های اندونوریال حفظ می‌شوند، پیش‌آگهی آن خوب است. در این آسیب جابجایی آکسونی دیده نمی‌شود و ترمیم صورت می‌گیرد. از دست‌رفتن تداوم تمام تنه‌ی عصبی از جمله لوله‌های اندونوریال، پری‌نوریوم و اپی‌نوریوم نوروتمسیس^۳ نامیده می‌شود. این ضایعه آسیب کامل تنه‌ی عصبی است.

^۱ Neuroapraxiz

^۲ Axonotemesis

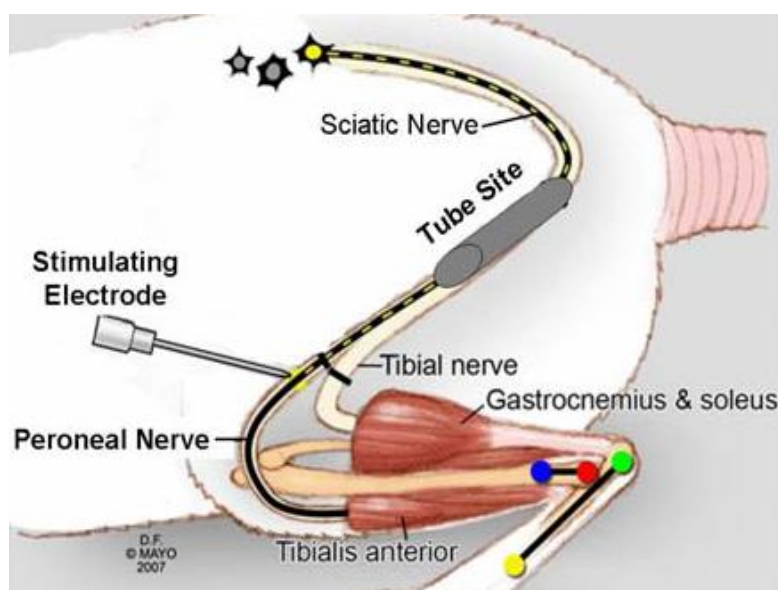
^۳ Neurotemesis

شکل ۱-۳ طبقه بندی آسیب به عصب محیطی (Lundborg)

۴-۱ ترمیم اعصاب محیطی (Peripheral Nerve Repair)

کانال های هدایت عصب ، برای ایجاد برقراری پلی به اندازه ی ۱۲ میلی متر در شکاف نمونه ی آسیب عصب سیاتیک موش استفاده شده است.

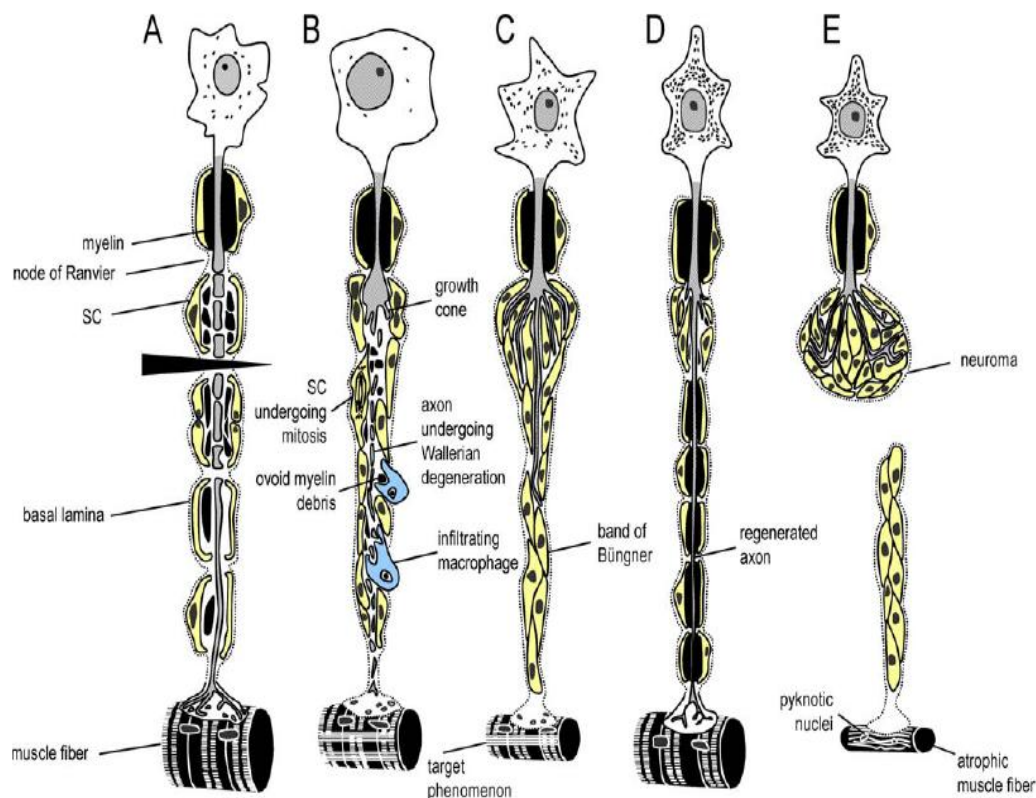

شکل ۱- ۴- نشانگر موقعیت لوله عصب و آنالیز نقاط حرکتی در موش می باشد

بهبودی اعصاب آسیب دیده روند پیچیده‌ای است که توسط فاکتورهای موضعی و سیستمیک مختلفی تنظیم می‌شود. همانطور که بیان شد، در اثر آسیب به عصب محیطی سلسله حوادث و تغییرات بیوشیمیایی و مورفولوژیکی تحت عنوان والرین دژنراسیون آغاز خواهد شد. دژنراسیون آکسون انتهایی تا مسافتی از محل قطع عصب اتفاق می‌افتد. بعد از دژنراسیون، رشته‌های میلینه و غیرمیلینه از قطعه‌ی بالایی جوانه خواهد زد. واحدهای رژنره‌ای شکل گرفته، تلاش خواهد کرد تا قطعه‌ی پایینی را دوباره عصب‌دهی نماید. اما در بعضی موارد به علت فاصله‌ی زیاد بین دو قطعه‌ی عصب، تشکیل نوروما و بافت‌های اسکار عصب‌دهی مجدد خودبخودی انجام نخواهد شد. در این صورت مداخله‌ی جراحی برای ترمیم عصب، ضروری خواهد بود. هدف از ترمیم عصب، هدایت موفقیت‌آمیز رشته‌های رژنره شده به داخل قطعه‌ی دور، با حداقل از دست رفتن رشته‌ها، در خط اتصال است [۲۹]. تحقیقات نشان می‌دهد که در نمونه‌های جانوری میزان رشد آکسون بعد از قطع کامل، ۳/۵ - ۲ میلی‌متر در روز و به دنبال له‌شدن عصب ۴/۵ - ۳ میلی‌متر در روز می‌باشد. در انسان رشد آکسون ۲ - ۱ میلی‌متر در روز تخمین زده شده است [۳۰].

۱-۴-۱- اصول کلی ترمیم عصب

روش‌های ترمیم عصب به تکنیک‌های ترمیم مستقیم و ترمیم گرافت تقسیم می‌شوند. ترمیم‌های مستقیم نیز به ترمیم اپی‌نوریال، ترمیم گروه فاسیکولار و ترمیم فاسیکولار تقسیم می‌شوند. ترمیم عصب با استفاده از میکروسکوپ جراحی یا لوپ انجام می‌شود. تشریح دقیق قطعات عصب از بافت‌های مجاور ضروری است. در صورتیکه تعداد بخیه‌ها باعث تشکیل بافت اسکار زیادی گردد، باید تعداد آن به حداقل برسد. در ترمیم اپی‌نوریال مستقیم، قطعات پروگزیمال و دیستال عصب در محل آسیب تمیز شده تا اپی‌نوریوم و فاسیکول‌ها کاملاً مشخص گردند. خون از سطح قطعات پروگزیمال و دیستال باید با سالی‌ن ایزوتونیک شسته شوند. قطعات باید به حد کافی قابل حرکت باشند تا ترمیم بدون کشش انجام گیرد [۲۹].

شکل ۱-۵ نمایشگر آسیب به عصب محیطی و جریان ترمیم آن

- A: آسیب اولیه (در چند روز ابتدائی)، تخریب ناحیه ای همراه با آسیب آکسون و میلین.
- B: آسیب در حد متوسط (از چندین روز تا چندین هفته). فرآیند تخریب تا رسیدن به تخریب کامل با نفوذ ماکروفاژ برای حذف باقی مانده ی تخریب بافت.
- C: تعداد بیشماری از جوانه های آکسونی که بصورت مستمر در مناطق آسیب دیده حرکت می کند (در طول چندین هفته تا چندین ماه)
- D: ترمیم مطلوب آکسون
- E: نقصان در روند ترمیم و عبور جوانه های آکسونی در محل آسیب دیده (احتمالاً بخاطر تشکیل بافت اسکار یا از دست رفتن بخشی از عصب) که می تواند نتیجه در تشکیل نوروما داشته باشد.

۱-۴-۲ ترمیم اپی نوریل (Epineural Repair)

ترمیم مستقیم اپی نوریل^۱، شایع ترین متد ترمیمی است که و در موارد قطع عصب بکار می رود. بخیه ها از داخل غلاف اپی نوریل عبور داده می شوند. باید توجه داشت، در این ترمیم قطعات پروگزیمال و دیستال باید بدون کشش و همراه با هم راستایی کامل آناتومیک باشد. معمولاً در این ترمیم از نخ بخیه نایلون غیر قابل جذب ۰ - ۸ تا

1-Epineural

۰ - ۱۰ استفاده می‌شود. ترمیم عصب با قرار دادن دو بخیه‌ی جانبی در اپی‌نوریوم که ۱۸۰ درجه از همدیگر جدایند، شروع می‌شود. این روش کمک میکند تا از چرخش قطعات جلوگیری شود. سپس بخیه‌ی دیگری در بخش پشتی زده می‌شود. نباید اپی‌نوریوم آنقدر محکم به هم متصل شود که باعث عدم راستایی یا عدم مطابقت دستجات نسبت به یکدیگر گردد. بنابراین وجود یک فاصله‌ی کوچک بین اپی‌نوریوم می‌تواند توسط بخیه حفظ شود. ترمیم اپی‌نوریال نسبت به ترمیم فاسیکولار آسان‌تر و سریع‌تر است. به جابجایی ساختمانهای ریز و داخلی مثل عروق خونی نیاز کمتری داشته و باعث کاهش آسیب به عصب و عروق خونی عصب می‌شود.

۱-۴-۳ ایجاد اتصال در مسیر شکاف

هدایتگر، اشاره به وسیله‌ای مناسب جهت راهنمایی و هدایت ترمیم آکسون می‌باشد. نخستین تلاش برای ایجاد اتصال در ترمیم شکاف‌های عصب محیطی، استفاده از اتوگرافت عصب است که به عنوان "استاندارد طلائی" مطرح می‌باشد [۳۱].

اتصال بر قرار کننده‌ها برای اتصال جدید دو قسمت بریده‌ی عصب در طول ترمیم و تکمیل حیاتی آکسون گردد و باید: ۱- شامل عوامل حامی رشد بوده و ۲- بعنوان یک ماده با مشخصه‌ی مناسب در برقراری پل باشند. در اواخر سال ۱۹۶۰، اهمیت بوجود آمدن کانال‌های عصبی برای بهبود عملکرد آن بیان شد [۳۲]. بهترین اجرای ترمیم عصب محیطی با استفاده از گرافت بعنوان "استاندارد طلائی" انجام گرفت [۳۳]. از این رو، تلاش کثیری در ایجاد انگیزه برای تحقیق در زمینه‌ی مواد مناسب برای ایجاد اتصال در ترمیم عصب فراهم گشته است.

۱-۵-۵ کانال‌های راهنمای عصب (Nerve Guidance Channel)

اتوگرافت عصبی، روش استاندارد برای ترمیم فواصل بین دو قطعه است [34]. متأسفانه برداشت یک عصب زنده از یک منطقه سالم، به دلیل محدودیت دسترسی به بافت عصب و خطر گسترش بیماری ایده آل نیست. بنابراین کانال‌های راهنمای عصب (NGCs) که به صورت لوله‌های طبیعی یا مصنوعی وجود دارند، به عنوان جانشین برای اتوگرافت مطرح شده‌اند [۲۲, ۳۵-۳۶].

خصوصیات این کانال‌ها عبارتند از:

الف- باید به آسانی به شکل لوله با قطری مطلوب درآیند.

ب- زیست سازگاری: مواد استفاده شده جهت ساخت کانال نباید پاسخ التهابی بافت را برانگیزد و نیز نباید قابلیت تحریک پاسخ ایمنی یا سمیت سلولی از خود نشان دهد. این ویژگی نه تنها خود ماده بلکه محصولات جانبی ناشی از تخریب را نیز شامل می‌شود.

ج- باید به آسانی در محل قطع عصب قرار گیرند.

د- تخلخل کانال‌ها باید دارای تخلخل‌های باز و به هم پیوسته باشد. درصد تخلخل باید بالا بوده و نسبت سطح به حجم بالایی را تأمین نماید تا رشد سلولی و رگ‌زایی را سهولت بخشد. ضمناً تخلخل‌های فوق باید امکان انتقال مواد غذایی به سلول‌ها و محصولات متابولیکی سلول‌ها به بیرون را داشته باشند. البته از آن جایی که

افزایش میزان تخلخل باعث کاهش استحکام می شود در بافت های تحمل کننده بار باید تناسب بین استحکام و میزان تخلخل ها رعایت و بهینه شود.

ر- بعد از شکل گیری و رشد عصب داخل کانال، تخریب شده تا از ایجاد عفونت، پاسخ های التهابی، بافت پیوندی و ایجاد فشار روی عصب در حال رشد جلوگیری شود.

ز- در ضمن جاگذاری و فعالیت و حرکت طبیعی دیواره های روی هم خوابد.

ه- قابلیت استریل شدن: از آنجا که تمامی مواد در تماس با بدن انسان باید استریل باشند ضروری است که کانال های بافتی بتوانند جهت جلوگیری از ایجاد عفونت قابلیت استریل شدن داشته باشند [۲۹]. البته روش استریلیزاسیون کردن نباید خاصیت فعالیت زیستی ماده را تحت تاثیر قرار دهد و یا ترکیب شیمیایی آن را عوض کند. زیرا در غیر این صورت تخریب پذیری و زیست سازگاری آن متاثر می گردد و ویژگی مورد انتظار و مهم دیگر کانال ها این است که پس از انجام وظیفه از محیط حذف شوند [۳۷].

همان طور که می توان حدس زد کیفیت خصوصیات مذکور متناسب با بافت مدنظر تغییر خواهد کرد. به این معنی که اندازه ی تخلخل های مناسب برای رشد سلول های پوست با همین مقدار برای بافت استخوان یا عصب به کلی متفاوت است. به همین صورت نرخ جذب در هر مورد متفاوت بوده و باید به درستی تنظیم گردد. همچنین میزان استحکام مورد نیاز در هر مورد اندازه مشخصی بوده و با یکدیگر فرق دارند. سهولت و نحوه ی کار با سلول های بافت های مختلف نیز با هم متفاوت هستند. برای مثال رشد سلول های بافت پوست با توجه به دو بعدی بودن نحوه ی تکثیر آن ها بسیار ساده تر از رشد سه بعدی سلول های استخوان است چرا که تامین مواد غذایی و اکسیژن برای لایه های درونی تر داریست مربوط به بافت استخوان مشکل تر است. لذا پرداختن به موضوع کانال ها مورد استفاده در مهندسی بافت از این جهت ضروری به نظر می رسد چرا که مجهولات و دست نیافته های بیشتری از آن باقی است. مواد استفاده شده و روش به کار گرفته شده در ساخت این کانال ها مهم ترین پارامترها هستند [۳۱].

۴ ۱ ویژگی های فیزیکی کانال:

۱- ابعاد لوله (طول و سطح مقطع):

در ترمیم مجاری بزرگتر از ۱۰ میلی متر به دلیل عدم وجود تعداد کافی سلول های شوان و عدم تشکیل ماتریکس کافی در مراحل ترمیم عصب با شکست مواجه می شود [۳۸]. اگر قطر کانال کوچک باشد موقعی که عصب داخل آن قرار می گیرد، باعث آسیب به آن می شود. اگر قطر کانال بسیار بزرگ باشد، باعث نفوذ فیبروبلاست ها به داخل آن و انتشار فاکتورهای رشد به بیرون کانال می شود.

۲- تخلخل (Porosity):

یک کانال راهنمای غیر تراوا با یک تخلخل مناسب باعث انتشار فاکتورهای رشد به داخل لوله و همزمان خروج مولکول های مهارکننده می شود. تخلخل مناسب در کانال های غیر قابل جذب به آسانی قابل کنترل است درحالی که در کانال های جذب شونده توسط بدن، به علت جذب دیواره آن به تدریج سوراخ ها بزرگ می شوند [۳۹-۴۱].

۳- سطح داخلی لوله (Surface texture):

تغییرات در ساختمان داخلی کانال، شکل‌گیری سه بعدی فیبرین را داخل کانال، تحت تأثیر قرار می‌دهد، در نتیجه باعث رشد بهتر آکسون می‌شود.